

givne meest paa Grund af, at de egentlige Gager have maattet anses for ringe, kunne vi ikke Andet end tiltræde den Anskuelse, at saadanne Tillæg ganske eller forholdsmaessigen bør bortfalde, naar Vedkommende oprykke paa høiere Gager. Og ansee vi det rettest, at en Bestemmelse herom optages i Udkastets § 7.

Idet Majoritetens principale Indstilling saaledes bliver,

at Lovudkastet ikke for Tiden fremmes, foreslaaer det samlede Udvalg, i Genhold til det Foregaaende, dersom Lovudkastet skal fremmes, følgende Forandringer:

1) at i § 2 Ordene: den administrerende Directeur for det i Loven af 9de April 1851 ommeldte Pensjons- og Forsørgelsesvæsen og i sin Tid den administrerende Directeur for den forenede Bestyrelse af Enkeltkassen, Livrentes- og Livsforsikringsanstalterne, udgaae:

2) at de sidste Ord i § 2: „3,400 Rbd.“ forandres til 3,000 Rbd.;

3) at der i samme Paragraph, efter de nys anførte Ord: „3,000 Rbd.“, tilføies:

For den administrerende Directeur for det i Loven af 9de April 1851 ommeldte Pensjons- og Forsørgelsesvæsen, saavelsom i sin Tid den administrerende Directeur for den forenede Bestyrelse af Enkeltkassen, Livrentes- og Livsforsikringsanstalten, fastsættes Gagen til 2,000 Rbd., dog saaledes, at for hvert 3die Mars Tjeneste i disse Stillinger, Vedkommendes Gager forhøies med 200 Rbd. aarligen indtil 2,600 Rbd.;

4) at i Udkastets § 4 Ordene: „for de 2de første“ forandres til: „for Archivarerne“;

5) at i samme Paragraph Ordene: „for de sidste“ forandres til: „for de øvrige af de nævnte Embedsmænd“;

6) at efter de nuværende Slutningsord i Udkastets § 7 tilføies: „Paa den anden Side bliver den Vi-Indtægt, som nogen af bemeldte Embedsmænd maatte oppebære af Staten for enkelte, dem specielt betroede offentlige Forretninger, at afforte i den Gagesorøgelse, der ved nærværende Lov er bestemt.“

Udvalget tillader sig iøvrigt endnu deels herved som Bilag Nr. 2 at fremlægge en fra Finantsministeriet modtagen Forsættelse over de Embedsmænd, der, foruden de ved Udenrigsministeriet ansatte Embedsmænd, ere nævnte i Lovudkastets § 8,

deels at bemærke, at vi fra Marine=Ministeriet have modtaget et Andragende fra 4, ved bemeldte Ministeriums Resolutioner som Cancellister i forskjellige af dets Contoirer, ansatte Mænd om, at Udvalget vil medvirke til, at den Tid, de have gjort Tjeneste som Cancellister, maa blive tagen i Betragtning ved Bestemmelsen af deres Alderstillaag, efter det her omhandlede Lovudkast, uagtet de ikke i den forbigangne Tid have havt fast kongelig Ansættelse.

Saavidt vi af Andragendet kunne skjønne, er Sammenhængen den, at 3de af disse Mænd i April 1848 og en af dem i Januar 1849 af Ministeriet bleve constituerede som Cancellister; at det efter den Tid, nemlig i Foraaret 1849, blev bestemt ved en Statsraads Beslutning, at de Betjente i Ministeriernes Contoirer, der havde en lavere Gage end 500 Rbd., ikke skulde have kongelig Ansættelse; at der tidligere fra Marineministeriets Side foragæves er gjort Forsøg paa at forskaffe de omhandlede constituerede Cancellister en aarlig Gage af 500 Rbd.; at de, skøndt de saaledes i længere Tid have tjent Staten, ikke hidtil have kunnet opnåe kongelig Ansættelse; og at de ved Lovudkastet fastsatte Alderstillaag først ville komme dem tilgode fra den Tid de blive kongeligt ansatte.

Vi ville nu ingenlunde nægte, at maaskee Billighed kunde tale for, at deres Afgang til Alderstillaag regnes fra den Tid, de bleve constituerede som Cancellister, og der kunde maaskee være mindre Betænkkelighed ved udtryffeligen at indrømme dette, saafremt der ikke var Spørgsmaal om Flere end bemeldte 4 Mænd. Men Udvalget maa paa den anden Side bemærke, at rimeligviis Mange ere i omtrent samme Stillning, f. Ex. Assistenterne i Rentekammeret og nu i Indenrigsministeriet, Volontairer i Cancelliet og nu i Justitsministeriet, og at navnlig Finantsministeren i en Skrivelse til Udvalget har anført, at de saakaldte Assisterter under de forskjellige Ministerier ville, forsaavidt de have